

ἀόρ. ἐπλάσθη Εὐρ. ἐν 'Αδῶν. 104, Πλάτ. πρμ. πέπλασμα (ἴδε ἐν τῷ λ.) Σχηματίζω, πλάττω, εἶδω ἐς τὴν σχῆμα καὶ μορ-
φῆν, Δατ. fingere, κυρίως ἐπὶ τοῦ καλλιτέχνου τοῦ ἐπεξεργαζομένου
μαλακὰ καὶ εὐπλάστου οὐσίας, ὡς π. χ. πηλόν, κηρὸν καὶ τὰ
τοιαῦτα, προσεῖτε καὶ λεπτὸν χρυσόν, πλ. ἐκ γαίης 'Ἡσ. "Εργ.
κ. 'Ἡμ. 70, πρβλ. 2. 47, 73· ἐπὶ τοῦ Προμηθεύς, ὃν λέγουσ'
γίμας πλάσαι καὶ τὰλλα ἰ. ζῶμα Φιλῆμων ἐν 'Αδῶλ. 3, πρβλ.
Μενάνδρ. ἐν 'Αδῶλ. 6. 5· πλ. καθάπερ ἐκ κηροῦ Πλάτ. Νόμ.
746Α· σχήματα ἐκ χρυσοῦ ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 50Α· ἐκ πηλοῦ ζῶμα
'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 7· ἀγγεῖον πλ. κήρινον ὁ αὐτ. ἐν
Μετσωρ. 2. 3, 33· τοὺς πηλίνους στρατηγικοῦ Δημ. 47. 15·
ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γράφειν, ὡς ἡ τέχνη τοῦ γλύπτου πρὸς
τὴν τοῦ ζωγράφου, Πλάτ. Πολ. 510Ε, Πλάτ. Νόμ. 668Ε, 'Ἰσοκρ.
204C, κτλ.— τὸν ὑδρίαν πλάσαι, πλαστουρῆσαι, 'Αριστοτ.
Σρ. 926· σώματα πλ. θνητὰ Πλάτ. Τιμ. 42D· πλ. τὰ κηρία,
ἐπὶ μελισσῶν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ἰστ. 9. 40, 7· ἐπλαττεν ἔνδρον
οἰκίας, σχηματίζεν ἐκ πηλοῦ οἰκίας, 'Αριστοτ. Νερ. 879·— Μία,
σχῆμα πλάσμενος, σχηματίζεται· ἐαυτῷ εἰκόνα, Πλάτ. Πολιτ.
297Ε.— Παθ., ὁ μὲν πλάσσεται, σχηματίζεται, 'Ἡρόδ. 3. 108·
οἰκὸς τεκτόνων πλασθεὶς ὑπο Εὐρ. 'Αποσπ 1116· ἀν' ἰδῶσι ..
κήρινα μιμήματα πεπλασμένα Πλάτ. Νόμ. 933B. 2)

ἐπιθέτως ἐς ἔμπλαστον, 'Ἰπκ. 'Ἰητρ. 14, ἐν τῷ παθ., (ἰδὲ
γραφ. προσπλάσσω). II. καθόλου διαπλάττω καὶ μορφῶν
δι' ἀναστροφῆς καὶ ἐκπαίδευσιν, πλ. τὰς ψυχὰς τοῖς μύθοις, τὰ
σώματα ταῖς χειρὶν Πλάτ. Πολ. 377C, πρβλ. 466Α· σώμα
ἐπιμελῶς ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 88C· ἐαυτὸν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 500D
παίδευειν τε καὶ πλ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 671C· τῶ λόγῳ τοῦ
νόμου αὐτοῦ 712B.— Παθ., τοιοῦτ' ἀνά χρόνον πεπλα-
σμένον Εὐρ. 'Ἰων 830.

III. πλάττω ἐν τῷ νῷ, σχηματίζω
ἐν οἰάν τοις, πλάττομεν οὕτε ἰδόντες οὕτε .. νοήσαντες
ἀθανάτων τὸ ζῶμα Πλάτ. Φαιδρ. 246C, πρβλ. Πολ. 420C ἐπὶ
τῆς φωνῆς, ἐνδέχεται πλάττεσθαι 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ἰστ. 4. 9,
19.

IV. εἶδω εἰς τὴν σχηματισμὸν τινα, πλ. τὸ στόμα (οὗ-
τως ὡστε νὰ προφέρω τὴν κοινήν) Πλάτ. Κρατ. 414D· τὴν κό-
μην 'Ἀρρ 'Ἐπίκτ 2. 24, 24· τὴν ὑπόκρισιν Πλουτ. Δημ. 7
— οὕτως ἐν τῷ μέτ τύπων, πλάσμενος ἀτῆ θυμῆ πρὸς τὴν ἔμ-
φοράν, οἷον ἐτῆ θυμῆ πλάσμενος ἀδῆλως πρὸς τὴν συμφορῶν,
σχηματίζεται οὕτω τὸ πρόσωπον ὡστε νὰ μὴ δώσῃ ὑποψίαν διὰ τὴν
γενομένην συμφορῶν, Θουκ. 6. 58, πρβλ. Δημ. 1122. 12, 20.

V. μετασφ. πλάττω, ἐπινοῶ, λόγους ψυθύρους πλάσσωσιν Σοφ.
Δῖ. 148· ψευδεὶς πλ. αἰτίας 'Ἰσοκρ 238B· προφάσεις Δημ.
778. 21· τὶ λόγους πλάττει· Δημ. 288. 3· μὴ πλάσῃς κα-
κὸν Μενάνδρ. Μο ὄστ. 145·— ἀπολ., δόξω πλάσας λέγειν, θά
φανῶ δὲ λέγω ἐξ ἰδίας ἐπινοίας καὶ οὐχὶ τὴν ἀλήθειαν, 'Ἡρόδ. 8.
80, πρβλ. Ξεν. 'Απομν. 2. 6, 37·— οὕτως ἐν τῷ μέτ. τύπων, πλά-
σασθαι πρόπον ἐαυτοῦ Λυσ. 157. 23 ψευδῆ Ξεν. 'Δν. 2. 6,
26· τῆς φιλοανθρωπίας . . ἢ ἐπλάττετο Δημ. 304. 26· πλ
προφάσεις ὁ αὐτ. 408. 12· τοιαῦτα πλάττεσθαι ἐτόλμα ὁ
αὐτ. 837. 13· ἔτι καὶ, καρὸν πλάττεσθαι ὁ αὐτ. 575. 8 ἀπολ.,
πλάσασθαι πρὸς ἐαυτὸν 'Αριστ. Ρητορ. 2. 4, 27· μετ' ἄπαρ,
Νέρων εἶναι πλάσμενος, προσπομπόμενος δὲ ἦ· ο ὁ Νέρων,
Δίων Κ 64. 9.— Παθ., οὐ πεπλασμένος ὁ κήρυξ, οὐχὶ πλα-
στός, Δισχύλ. 'Αποσπ. 1030· φάσκοντες πεπλασθῆναι, λέγοντες
δὲ ἦτο πλάσμα, 'Ἰσαῖ 63. 9 μὴ πλάσθησθε ἄλλοι ἀλ-
θινοὺν λόγον Πλάτ. Τιμ. 26E· πλ. ὑπὸ ποιητῶν 'Ανδοκ 32
16· ἐξ ὧν ἡ δίκη αὐτῆ πέπλασται Δημ. 1239. 21· πρβλ. πλά-
σμα, πλαστός, πλασματικός, πλασματώδης.

πλασταρεύω, = πλάσσω, «πλασταρευόντες· πλάσσοντες· 'Ἡσυχ.
πλαστεῖον, τό, = πλάσμα. 'Ἐπιρῶν. τ. 1, σ. 64C.
πλάστερα, θηλ. τοῦ πλάστης. 'Ορρ. 'Υμν. 9. 20, 'Ανθ. Πλαν.
310.— 'Ἰδε Κόντου Γλωσσ ΠαρATR. σ. 195.

πλαστεῖον, ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ πλάσσω, δεῖ πλάσειν, Γεωγ.
6. 2, 4.

πλαστεῖον, κιδδηλεύω, 'Ἰω. Κινωμ. 'Ἰστ. 108C.
πλαστήριον, τό, ἐργαστήριον πλαστικῆς, (ἐν τῇ νῦν ὀμιλου-
μένη πλαστήριον εἶναι ἡ τράπεζα ἐφ' ἧς ἀνοίγουσι τὰ φύλλα τῆς
πῆξας αἱ γυναῖκες), Θεόδ. 'Αγκυρ. 1393B.

πλάστης, ου, ὅς, (πλάσσω) ὁ πλάττων, σχηματίζων, τεχνί-
της ἐργαζόμενος τὸν πηλὸν ἢ κηρὸν, Πλάτ. Πολ. 588D, Νόμ. 671C,
Πλουτ., κλ.· ὡσαύτως ἀντὶ τριχοπλάστης, Πλουτ. Δίων 9.
II. δημιουργός, Φίλων 1. 434, 'Εκκλ.— 'Ἰδε Κόντου Γλωσσ
ΠαρATR. σ. 427, 428.

πλαστέγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἔπομο, III, 'Ἰπκίατρ.
πλάστειξ. 'Ἰων πλάστειξ. ἰγγοσ. ἦ·— τὸ διακρίνον τῆς
'εὐκαρίας.· 'Αριστοφ Εἰρ 1248· πρῆστασθον παρά τῷ πλά-
στιγγι ὁ αὐτ. ἐν Βαστ. 1373· τιθέναι εἰς πλάστιγγας, κεί-
σθαι ἐν πλάστιγγι Πλάτ. Τιμ. 63B, Πολ. 550E, πρβλ. 'Αριστ.
παρὰ Βεκ 1. γ. Γ. σ. 462· ὡσπερ ἐπὶ πλάστιγγος ἀντιρρέ-
πων Φύλων 2. 170— μετασφ., εἰς τὴν αὐτὴν πλ. τιθέναι
τὴν μέτρην τῇ μετρίᾳ 'Αθῆν. 11A.

2) τὸ διακρίνον εἰς 8 ὁ
εἶνος ἐρρίπτετο κατὰ τὸ παιγνίδιον τοῦ κοιτάδου, [ἔς ἀν] τὸν

κόττασον ἀφεί ἐπὶ τῇ πλάστιγγα ποιήσῃ πεσεῖν 'Αντι-
φάνης ἐν 'Αφροδίτης γοναῖς· 1, πρβλ. 'Ερμιππον ἐν 'Μοίραις·
2. 8, Κριτῶν παρ' 'Αθῆν. 600E, Πολυδ. Σ', 110. 3) ὡς

εἰς τῆς ὁμοιότητος, τὸ δατρακὸν ὄστρου. 'Οπκ. 'Αλ. 2. 179·
II. ζεύγος διακρίων, ζυγαριά, Σοφ. 'Αποσπ. 14 (κατὰ διδρῶσθιν
τοῦ Lob καὶ Eilendt).

III. ἐπιτραχιλίον σάγμα τῶν ἴπ-
πων, Εὐρ Ρῆσ. 383.

IV. τεμάχιον λεπτῆς σανίδος χρησι-
μῶν ὅπως διατηρῆ τεθραυσμένα ὀστά εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν, Δατ.
regula ἢ ferula, 'Ἰπκ. ἐν Γαλῶν. Λεξ. σ. 546.
V. μέ-
στελε, Δισχύλ. Χο. 290, ἴδε 'Ετυμολ. Μέγ. 674. 20. ('Ἐπὶ τῆς
τελευταίας ταύτης σημασίας, ὡς φαίνεται, ἐκ τῆς √ΠΑΛΑ'.
πλ' ἦσσω, πρβλ. μάστιξ).— Καθ' 'Ἡσυχ.: ἐπλάστειξ· μάστιξ,
ἡ τὸ ζυγὸν τὸ ἀντιρροῦν· καὶ τὸ νῦν λεγόμενον ἴτρα, καὶ τὸ
πρὸς τοὺς κοιτάδους πινακίον. καὶ μέρος τῆ τοῦ αὐλοῦ. καὶ σφριγ-
γος τὸ ζύγμα.

πλαστικός, ἦ, ὄν, (πλάσσω) ὁ δυνάμενος νὰ πλασθῆ, γῆ.
τῶν σωμάτων πλαστικωτάτη Πλάτ. Τιμ. 55E, ἔνθα ἴδε Stallb.
— αἱ πλ. τέχναι, αἱ τέχναι τοῦ πλάττειν τὸν πηλόν, κηρὸν,
κτλ., ἡ ἀγαματοποιία, κτλ., Πλάτ. Νόμ. 679A· οὕτω, ἡ πλα-
στικῆ 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 5, 5, Λοκ. Προμ. 2, κτλ.

πλάστες, ἰδος, θηλ. τοῦ πλάστης, Διλ. π. Ζ. 5. 42.— 'Ἰδε
Κόντου Γλωσσ ΠαρATR. σ. 196.

πλαστογράφος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ γράφων πλαστὰ ἔγγραφα,
νοβύτων, κιδδηλεύων, 'Αρτεμίδ. 1. 51, Μανέθων 2. 305, κτλ.—
πλαστογράφως, γράφω πλαστὰ ἔγγραφα, 'Αρτεμίδ. 4. 27, κτλ.—
πλαστογράφημα, τό, πλαστή γραφή, Πανδέκτ.· οὕτω, πλ' ἄ-
στογράφια, ἦ, 'Ἰωσήπου Βλο. 11, κτλ.— 'Ἰδε Κόντου Γλωσσ
ΠαρATR. σ. 17, 283.

πλαστοκόμης, ου, ὁ, ὁ φορῶν ψευδῆ κόμην, Μανέθων 4. 304.
πλαστολόγος, = πλαστολόγος, Γλωσσ.

πλαστολογίω, λέγω λόγους πλαστοῦς, ψευδομαί, «πλαστο-
λόγει, ἐφευδέο· Σουῖδ.— -λογία, ἦ, Βυζ.

πλαστός, ἦ, ὄν, (πλάσσω) ὁ πλασθεὶς, σχηματισθεὶς, μίλι-
στα ἐκ κηροῦ ἢ κηρῶν, 'Ἡσ. Θεογ. 513, Πλάτ. Σοριστ. 219A, κτλ.—
πλ. ἐκ γαίης 'Αντιφάν. ἐν 'Αφροδίτης γοναῖς· 1. 3· πλ. εἰκῶν
ἄγαμα ἐν ἀντιθέσει πρὸς ζωγραφίαν, Πλουτ. 'Αγιστ. 2, 2. 215A.

II. μετασφ., ὡς καὶ νῦν, ψευδῆς, ἐκ πλαστοῦ λόγου
'Ἡρόδ. 1. 68· πλ. βακχεῖται, πλάσται ἐμπνεύσεις, Εὐρ. Βάκχ.
218 πλ. τὴν φίλιαν παρέχουσαι Ξεν. 'Αγιστ. 1. 38· πλα-
στός πατρί, ὑποβολιμαῖος· υἱός, νόθος, Σοφ. Ο. T. 780· πλ.
ἐπιχείρημα, πραγματεία ἐπὶ πλαστῆς ὑποθέσεως, 'Ερμονέν. ἐν Ρῆ-
τορῶν (W lz) 3. 132, πρβλ. 6. 558·— 'Ἐπιρρ. πλαστώς, ἐν ἀντι-
θέσει πρὸς τὸ δυνάτω, Πλάτ. Σοριστ. 216C· πρὸς τὸ φληθῆς,
Νόμ. 642D· πρὸς τὸ φύσει, αὐτοῦ 777D.

III. ἴδε ἐν λ.
πλατός.

πλαστούργημα, τό, τεχνούργημα πλαστικῆς, δημιουργημα,
'Εκκλ. II. πλάσμα, ψευδός, αὐτόθι·— οὕτως, ἐν ἀμφοτέρας
ταῖς σημασίαις, πλαστοურγία, ἦ, Ψελλ. ἐν 'Ἄσμ. 'Ἄσμ. 1. 6, κλ.
πλαστούργος, ὁ, ('Εργῶν) πλάστης, δημιουργός, Συλλ. 'Ἐπιγρ.
8695· οὐργέω, πλάσσω, ποιῶ, δημιουργῶ, Ψευδο-Χρυσ. τ. 11,
σ. 871, Νεῖλου 'Επιστ. σ. 209. 18, κλ.

πλάστρα, τά, ἐνώτια, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 309. 10, Πολυδ. Ε'
97.— Καθ' 'Ἡσυχ.: «πλάστρα· ἐνώτια. καὶ θεῶν τύποι.
πλάστρια, ἦ, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ πλάστειρα, 'Ερμῆς ἐν
Σ: ὀβ. 'Εκλογ. 1. 1084.

πλαστοδῶς, ες, (εἰδός) πεπλασμένης, μυθῶδης, Βυζ.
πλάτω, ἦ, ἴδε πλάττω.

πλάτᾶγιω, μέλλ. ἦσω, χειροκροτῶ, Θεόκρ. 8. 88 ἐπὶ εὐ-
σῶν καὶ παχέων σωμάτων συγκρουομένων, κροτῶ, ἀποτελεῖ τὸν
φῶρον πλάτω, ὁ αὐτ. 3. 29, 'Ανθ. Π. 9. 86— οὕτως ἐν τῷ μέτ.
τύπων, 'Ανθ. Π. 7. 182· πρβλ. πλαταγώνιον.

II. κυπῶ
καὶ παράγω ἰσχυρὸν ἦχον, στήθεα Βίων 1. 4· πλ. τύμπανα
'Ανθ. Π. 6. 218· οὕτως ἐν τῷ μέτ. τύπων, θύραι ἐπλαταγεῦντο
αὐτοῦ 7. 182.

πλάτᾶγι, ἦ, (πλατάσσω) κρότος, ὄρυθος, 'Ελλάνικ. 61, Φε-
ρεκιδ. 32, 'Αριστ. Πολιτικ. 8. 6, 2 (ἔνθα ἴδε Götting), πρβλ.
'Ανθ Π 6. 309.

πλάτᾶγημα, τό, κρότημα, Θεόκρ. 3. 29, 'Ανθ. Π. 5. 296.
πλάτᾶγῶν, ὄνοσ, ἦ, = πλαταγή, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 29·
πρβλ. πλαταγώνιον.

πλαταγωνίζω, = πλαταγέω· παρ' 'Ἡσυχ., «πλαταγωνίας·
ἀποληκχυθῆσαι, φορηθῆσαι».

πλάτᾶγώνιον, τό, τὸ πλατὺ βέταλον τῆς μήκηνος ἢ τῆς ἐνε-
μῶνης, οὗ·ω κληθὲν ἐπειδὴ ἰερώτων ἐλάμβανον οἰωνοὺς δι' αὐ-
τῶν τιθέντες αὐτὸ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν ἱσχῶν δάκτυλον
τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ πλῆττοντες διὰ τῆς δεξιᾶς· ἦτο δὲ καλὸν
σημεῖον ἂν διερχόμενον μετὰ μεγάλου κρότου (τοῦτο ποιοῦσι καὶ
νῦν τὰ παιδία χερῶν παιδιᾶς), Θεόκρ. 11. 57, πρβλ. 3. 29, Νίκ.
παρ' 'Αθῆν. 683F, Πολυδ. Θ', 127· τῶ μήκηνος πλ. 'Ἰωσήφ.
'Ἰουδ. 'Αρξ. 3. 7, 6 (κοινῶς πλαταγῶνι)· ἴδε ἐν τηλέσειον.

II. = πλαταγή, Σουῖδ.